

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας περιείχετο ελαστικότης ἐρωτοτροποίας.

Τὸ προσκλητήριόν μου ἴσως σὰς ἐξέπληξε κύριε ;
— Τίποτε δὲν μ' ἐκπλήττει κυρία. Εἶπεν ὁ Φον-
τάνζος· ἡ δὲ φράσις του αὕτη ἦτον ὅλη ὑπὸ τὴν κυ-
ριότητα τῶν βεμβασμῶν.

— Γνωρίζετε κύριε ὅτι ἡ εἰς τὸ θέατρον συνέν-
τευξίς μας ἐμπεριέχει μοναδικότητα ;

— Ἀληθινά ; ἴσως.

— Διότι τέλος πάντων ἐξεθέσατε τὴν ζωὴν σας εἰς
κίνδυνον δι' ἐμέ τὴν ὅπου δὲν γνωρίζετε, καὶ διὰ νὰ
μὴ συμφωνήσω μὲ τὴν καλὴν ἰδέαν ὅτι πᾶσα γυνὴ ἔ-
χει τὴν ἀξίαν της, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ὁ Φον-
τάνζος ἐνίκηθη ἀπὸ τοῦ ὥρα οὗς δοθαίμους μου . . .

Αἱ λέξεις αὗται ἐπροκάλουν βεβάζως ἐγκώμιόν τι
ἀλλ' ὁ Μαρκέσιος ἐτίωπρε.

— Διήλθον μίαν νύκτα πῆρην ἀγωνίας μετὰ τὸν
χορὸν ἐκεῖνον, ἐπανελάθην μὲ διαπεραστικὸν τόνον τὸ
Δόμινον, μήπως ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου κύριε ;

— Διόλου κυρία.

— Εἶπητε λοιπὸν κύριε ὅτι ἡ ἀναιτιθρία εἶναι τὸ
μεγαλῆτερον τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ δὲ, ἤθελον διὰ
τίποτε νὰ μὲ τὴν ἐπιβάλλωσι.

— Σὰς νομίζω τὴν εὐαισθητοτέραν τῶν γυναικῶν,
πιστεύωτέ με κυρία . . .

Οὐδεὶς κακεντρεχὴς αἰνιγμὸς ἐνυπῆρξεν, εἰς τοὺς
λόγους τούτους, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἀντικείμενον τῆς
συνδιαλέξεώς των.

— Εὐχαριστεῖσθε νὰ δεκνῆσθε μετ' ἐμοῦ ; ἡρώ-
τησεν ἡ προσωπίς.

— Εἰς ὅλης καρδίας.

— Καθήσαστε λοιπὸν ἐκεῖ. — Καὶ ὁ Μαρκέσιος
ἐκίχθητε παρὰ τῇ τραπέζῃ.

— Δὲν ἐκβάλλετε τὸ προσωπεῖόν σας ; εἶπεν.

— Ὁχι.

— Διατί ;

— Διότι πρέπει ν' ἀναχωρήσετε ἐντιῦθεν χωρὶς
νὰ γνωρίσετε τὸ πρόσωπόν μου.

— Διάβολο ! ἐπιθύρειν ὁ Φοντάνζος δυσαρεστη-
θεὶς· ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἴδω.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτοις
θέλω μένει προσωποδοφός· αὐταὶ εἶναι αἱ συμφω-
νίαι μου.

— Ἐτρεπε λοιπὸν νὰ μὲ τὸ γράψετε καὶ αὐτὸ
σήμερον τὸ πρωί.

— Καὶ ἂν σὰς τὸ ἔγγραφο ἤρχεσθε ;

— Μάλιστα, βεβάζως, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν.

— Ἀληθινά ; ἡρώτησεν ἡ προσωπίς μὲ φωνὴν
πλήρη ἀμφιβολίας.

— Σὰς βεβαιῶ ὡς ἀληθέστατον τοῦτο. Ὁρκίζομαι.

— Σὰς εὐχαριστεῖ λοιπὸν διὰ τὴν ἀπάντησίν σας.

— Ἀ ! Θέλετε λοιπὸν μὲ συγχωρήσει νὰ σὰς κάμω
μῖαν ἐρώτησιν ; ὑπέλαβεν ὁ Φοντάνζος.

— Καὶ χιλίας, ἂν θέλετε.

— Τότε εἰπήτε μοι τίς εἶσθε.

Μόνον ὁ Μαρκέσιος δύναται νὰ πράξῃ μῖαν τοιαύ-
την πρώτην τάξεως ἀδιακρίσιαν.

— Εἰμαι γυνὴ, ἀπεκρίθη ἡ ἀγνωστος γελῶσα.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἀληθινά ; . . . Παράδοξον ! . . .

— Καὶ διατί παραδοξον ;

— Διότι δὲν ἦτο παραξενον μὲ τὸν βεμβασ-
μας, νὰ μὲ ἐκλάβητε ὡς ἓνα τῶν σωματοφυλάκων
Βασιλέως . . . ὡς τὸν Ῥοδινέττον δηλαδὴ.

— Ἀ ! μὲ περιπαίζετε κυρία.

— Διόλου κύριε.

— Πῶς λοιπὸν γνωρίζετε ὅτι εἶμαι βεμβός ;

— Καὶ δὲν εὐχαίνετε ἐξω νὰ ἀκούσετε νὰ τῶ
λουον μὲ τὰ τύμπανα ;
— Ὁρεῖλω νὰ σὰς ὁμολογήσω κυρία, ὅτι
μὲ εὐχαριστεῖ εἰς τὸ ἄκρον. ἀπεκρίθη μετὰ περὶ
ὁ Φοντάνζος.

— Τὸ πιστεύω, διότι σὰς συγχωρεῖ νὰ λέ-
γῃτε θέλετε καὶ νὰ πράττετε ὁμοίως.

— Ἀληθινά ; Ὅταν λοιπὸν ἔχη οὕτω τὸ πρῶ-
τον σὰς παρακαλῶ νὰ ἐκβάλλητε τὸ προσωπεῖον . . .
τότε ἤθελον πράξει τοῦλάχιστον σωστὸν βεμβασ-
μα.

Καὶ ὁ Μαρκέσιος ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ
τὸν ταλαιώπων λύκον.

— Πρὸς τί νὰ ἐκβάλω τὸ προσωπεῖον ; ἀπὸ
τῆς προσωπίς χαυλιώσα τὴν φωνήν. Εἶτε νῦν
γράφω εἶμαι, δὲν θὰ μὲ παρατηρήσετε.

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι τυρλός ;

— Ὁχι, ἀλλ' ἤξευρα ὅτι εἶσθε βεμβός . . .
τέστι δὲν γνωρίζετε τὰ ἀντικείμενα ἅτινα ἐπι-
στοιχοῦν, καὶ διὰ τοῦτο εἶσθε ἀνίκανος νὰ ἐπι-
μᾶτε, εἰσάδηποτε καὶ ἂν ἦται ἡ ἀξία των . . .

— Αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶσθε ; Αἱ καλά ! δοκί-
με λοιπὸν ! . . .

— Βραδυτέραν, ἴσως . . .

Ὁ Φοντάνζος δὲν ὠκυροπώλει πλέον.

— Ἀς ἰδωμεν, ἂς ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα
ἂν ἦθε ὥραια, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ κρύπτεσθε διὰ
ὁχλὴρὸν αὐτὸ προσωπεῖον ;

— Καὶ τίς σὰς εἶπε κύριε ὅτι εἶμαι ὥραια ;

— Διόβολο ! ἀλλ' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Καὶ ποῦ μὲ ἴδετε ; ἡρώτησεν ἡ προσωπίς
εἰδός τι ἀνησυχίας.

— Εἰς κἀνὲν μέρος . . . Ἀλλὰ λαμβάνων
χεῖρα τῆς γυναικὸς, δύναται ἀμέσως νὰ εἶπῃ
νέα καὶ ὥραια.

— Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ κυρία ἐναγῆ
εἶναι ὁ ἔρως . . . σύμφημι. Ἀλλ' εἰς ὑμᾶς τὸ πρᾶ-
γμα ἀλάστοι· ἂν πιστευθῶμεν μάλιστα ἐν ἀνέκδο-
τοισι διηγούμεναι παντοῦ . . .

— Καμμίαν ἀνόητον ἱστορίαν πάλιν . . .

— Ἀ ! περὶ τούτου μόνη ἡ Κυρία Φον-
τάνζος δύναται νὰ μᾶς πληροφορήσῃ . . . περὶ τῆς
σκηνῆς δηλαδὴ, ἧτις διήλθεν εἰς ἓνα νυμφικὸν θέ-
μα μετὰ ἐκείνης καὶ ὑμῶν . . .

— Θέλετε νὰ εἰπῇτε τὴν νύκτα τῶν γάμων

— Σὺ εἶπας !

— Αὐτὸ ἐγένετο ἐδῶ καὶ δεκαοκτὼ μῆνας . . .
γίνεται λόγος ἀνόμῃ περὶ τούτου ; . . . Δὲν δύ-
ναται εὐχαριστήσθαι κατὰ τοῦτο τὸ ἐρευρητικὸν